

sygn. II K 92/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 sierpnia 2017r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 29 grudnia 2016r w sprawie o sygn. II K 50/16 Sąd Rejonowy w Lesku skazał Ł. T. za popełnienie następujących przestępstw:

- w okresie od 4 do 5 czerwca 2013r. w bliżej nieustalonym miejscu przywłaszczył sobie samochód osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) będący w jego posiadaniu na podstawie umowy leasingu z dnia 9 października 2012r. z firmą (...) sp.z o.o, który nie został zwrócony leasingodawcy pomimo skutecznego wypowiedzenia umowy leasingu;

-w dniu 6 czerwca 2013r. złożył zawiadomienie do protokołu w Komendzie Powiatowej Policji w Lesku po uprzednim uprzedzeniu o treści art.238 kk o rzekomej kradzieży samochodu P. (...) o nr rej.(...) wiedząc, że taka kradzież nie nastąpiła;

-w dniu 6 i 26 czerwca 2013r. działając z góry powziętym zamiarem w Komendzie Powiatowej Policji w Lesku składając zeznania w charakterze świadka

w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Komendę Powiatową Policji w Lesku o sygn.akt RSD 213/13 w sprawie kradzieży na szkodę (...) sp. z o.o. samochodu ciężarowego marki P. (...) o nr rej.(...) po uprzednim uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał, że

w okresie od 4-5 czerwca 2013r. przebywał wraz z M. H. (1) na terenie gminy S., gdy z wydruku połączeń i logowania do stacji BTS jego telefonu wynika, że w dniu 4 czerwca 2013r. wyjechał poza teren gminy S. przebywając na terenie powiatu (...), (...) i dopiero w dniu 5 czerwca 2013r.

w godzinach popołudniowych powrócił na teren gminy S.;

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Lesku z dnia 29 grudnia 2016r IIK 50/16 k.75-77/

W toku postępowania przygotowawczego oraz w postępowaniu dowodowym przed Sądem w charakterze świadka trzykrotnie przesłuchany był oskarżony M. H. (1).

Pierwszy raz przesłuchany był w dniu 11 lipca 2013r w Komendzie Powiatowej Policji w Lesku w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez tamt. jednostkę w sprawie o sygn. RSD 213/13. Został wówczas pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i podał, że w okresie 4-5 czerwca 2013r przebywał razem z Ł. T. na terenie gminy S. i że Ł. T. nie wyjeżdżał poza teren tej gminy.

Kolejny raz był przesłuchany w dniu 10 grudnia 2015r w Prokuraturze Rejonowej

w Lesku w śledztwie o sygn. 1Ds. 389/15 prowadzonym m.in. w sprawie przywłaszczenia samochodu przez Ł. T.. Przesłuchujący go prokurator uprzedził go o treści art.233 §1 kk, a oskarżony złożył wówczas zeznania podobnej treści jak na Komendzie Policji.

Następnie w dniu 26 października 2016r zeznania tej sprawie składał przed Sądem Rejonowym w Lesku w sprawie IIK 50/16. Wówczas także był pouczony

o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i jego zeznania dotyczące pobytu Ł. T. w dniach 4-7 czerwca 2017r w gminie S. pokrywały się z zeznaniami złożonymi poprzednio w tej sprawie.

/dowód: przesłuchanie M. H. (1) w charakterze świadka k.7-8, 85-87, 88-90, zeznania świadka J. R. k.126 /

W toku postępowania sądowego w sprawie przeciwko Ł. T. sygn. IIK 50/16 Sąd ustalił, że skazany ten w dniach 4-5 czerwca 2013r nie przebywał cały czas na terenie gminy S.. W dniu 4 czerwca 2013r wrócił do L., a następnie przemieszczał się w okolicach P. i K., aby następnego dnia z K. wyjechać w kierunku S.. Okoliczność powyższa miała decydujące znaczenie dla skazania Ł. T., w tym między innymi za składanie fałszywych zeznań w dniach 6 i 26 czerwca 2013r, że w dniach 4-5 czerwca 2013r cały czas przebywał wraz z M. H. (1) na terenie gminy S.. Za popełnienie tego czynu skazany został na karę 1 roku pozbawienia wolności. Sąd uznając winę oparł się przede wszystkim na wydruku połączeń i logowania do stacji (...)u telefonu Ł. T.. Na tej podstawie ustalił trasę jaką przebył Ł. T., z czego jednoznacznie wynikało, że nie mógł przebywać w tych dniach cały czas na terenie gminy S.. Wyrok Sądu Rejonowego w Lesku od którego obydwie strony złożyły apelacje został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Krośnie

w dniu 8 marca 2017r.

/dowód: akta sprawy IIK 50/16 ze szczególnym uwzględnieniem uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego oraz wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie i wykazu połączeń z telefonu wraz z analizą pisemną k. 14-16 /

Oskarżony zamieszkuje w L., jak wynika z jego oświadczenia posiada wykształcenie średnie z zawodu jest kucharzem pracuje na fermie osiągając zarobki w wysokości ok. 1700 zł miesięcznie, jest kawalerem, ojcem trojga nieletnich dzieci, nie posiada majątku, uprzednio był czterokrotnie karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublińcu z dnia 15 maja 2001r w sprawie IIK 270/01 za czyn z art. 279 §1 kk skazany został na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w różnych okresach czasu a zakończył jej odbywanie w dniu 27 maja 2008r, kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony

-wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaczowie z dnia 27 listopada 2012r sygn.. II K 618/12 za czyn z art. 209 §1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolność w zawieszeniu jej wykonania na okres 3 lat. Kara powyższa została zarządzona do wykonania

-wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaczowie z dnia 20 października 2015r w sprawie o sygn. IIK 23/ 15 za czyn z art. 209 §1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

Wyroki te zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubaczowie z dnia 16 lutego 2016r sygn. II K 331/15. Sąd wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Odbywał ją w okresie od dnia 15 maja 2015r do dnia 10 marca 2016r.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaczowie w dniu 18 listopada 2016r za czyn z art. 158§1kk i 157 § 1 kk sygn. II K 237/15 skazany został na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy w zawieszeniu jej wykonania na okres 3 lat próby

/dowód : dane o karalności k. 65, odpisy wyroków z danymi o odbyciu kary k. 41, 97,98, 105, 109-110, dane dot. oskarżonego k. 71,72/.

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powyższych dowodów.

Oskarżony M. H. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Postawa oskarżonego zaprzeczająca popełnieniu przestępstw stanowi jego linię obrony, nie popartą żadnymi dowodami.

Oskarżenie jego jest oparte na dowodach ze sprawy która była prowadzona przeciwko Ł. T. a zakończyła się wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesku

w sprawie o sygn. IIK 50/16. Ma ona bezpośredni związek z przedmiotową sprawą, gdyż to w trakcie jej prowadzenia M. H. (1) składał fałszywe zeznania. O tym że zeznania, iż w dniach 4-5 czerwca 2013r przebywał razem z Ł. H. na terenie gminy S. są nieprawdziwe świadczą dowody przeprowadzone w tej sprawie, a szczególnie wydruki połączeń i logowań

do stacji BTS z telefonu Ł. T.. Wykazały one w tych dniach połączenia z całkowicie innego terenu, co jednoznacznie świadczy o tym, że właściciel tego telefonu nie mógł przebywać cały czas na terenie gminy S.. Wyrok w tej sprawie objął zarzut między innymi z art. 233 §1 kk dotyczący takiego samego stanu faktycznego jak w sprawie M. H. (1) i był on skazujący. Został utrzymany przez Sąd Okręgowy w Krośnie.

Przestępstwo z art. 233§1kk polega na tym, że sprawca składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Zeznanie nieprawdy polega opisanie określonego zdarzenia w inny sposób aniżeli było to w rzeczywistości, a więc na kłamaniu.

Warunkiem odpowiedzialności karnej jest aby przyjmujący zeznania, działając w zakresie swoich uprawnień uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania lub odebrał od niego przyrzeczenie.

Zarzucający oskarżonemu czyn był zagrożony do dnia 15 kwietnia 2016r karą pozbawienia wolności do lat trzech, a następnie odpowiedzialność za niego została zaostrzona i obecnie jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

Sąd uznał, że M. H. (1) dopuścił się trzykrotnie przestępstwa krzywoprzysięstwa. Jego zeznania były fałszywe w każdej fazie postępowania prowadzonego przeciwko Ł. T..

Orzekając wobec oskarżonego karę za przypisany mu występki, Sąd miał przede wszystkim na uwadze dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53kk W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć wobec skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenia potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Stopień winy oskarżonego Sąd uznał za znaczny. Przestępstwa tego rodzaju bardzo utrudniają realizację jednego z podstawowego celu jaki jest nałożony do organy wymiaru sprawiedliwości tj. ustalenie stanu faktycznego sprawy. O tym jak poważne są to przestępstwa świadczy między innymi znaczne podniesienie sankcji karnej za popełnienie tego typu czynów.

Te właśnie zasady Sąd miał na uwadze, skazując M. H. (1) za każdy z tych występki na karę po 6 miesięcy pozbawienia wolności, a jako karę łączną wymierzył mu 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W powyższym zakresie Sąd wziął pod uwagę, że popełnił on przypisane mu przestępstwa z zamiarem bezpośrednim, w konsekwencji czego jego zachowanie należy ocenić jako świadome lekceważenie obowiązujących przepisów prawa. Przyczyną takiego zachowania oskarżonego była chęć pomocy koledze, jednak nie sposób uznać tego za okoliczność łagodzącą. Sąd nie dopatrzył się w jego postępowaniu żadnych takich elementów.

Przy wymiarze kary Sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił jego dotychczasową karalność i okoliczność, że pomimo poprzednio odbytych kar pozbawienia wolności nie wyciągnął właściwych wniosków i w dalszym ciągu brnął w naruszaniu prawa.

O całkowitym lekceważeniu tych norm świadczy między innymi okoliczność, że kilkakrotnie składał fałszywe zeznania, trwało to przez okres ponad trzech lat, a w już kuriozalnie wygląda, że w trakcie gdy składał nieprawdziwe zeznania w dniu 10 grudnia 2015r przed prokuratorem odbywał karę pozbawienia wolności i był na tą czynność procesową

doprowadzony z zakładu karnego. M. H. (1) z dwóch poprzednich wyroków odbywał kary pozbawienia wolności. W czasie gdy popełniał przedmiotowe przestępstwa, w toku prowadzona była przeciwko niemu jeszcze sprawa o udział w bójce i spowodowanie obrażeń ciała u innej osoby. Wyrok w tej sprawie zapadł w późniejszym czasie. Nie wykazał żadnej skruchy za popełnienie przestępstw fałszywych zeznań. Wszystkie te okoliczności obrazują zdecydowanie negatywnie sylwetkę oskarżonego.

Poprzednia karalność M. H. (1) na karę pozbawienia wolności w żadnym wypadku nie zezwała na rozważania odnośnie zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Zgodnie bowiem z art.69 §1 kk Sąd może zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Przepis ten wszedł do stosowania 1 lipca 2015r , a oskarżony po tym dniu dopuścił się dwukrotnie fałszywych zeznań. Zdaniem Sądu z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu wyroku nie ma żadnych podstaw dla zastosowania wobec oskarżonego przepisu art. 37a kk, który mówi o możliwości orzeczenia kary innego rodzaju.

Wymierzona mu kara ma wzgląd na społeczną szkodliwość czynów i jest dostosowana do stopnia zawinienia oskarżonego i baczy na cele kary jakie się przed nią stawia w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Także w odczuciu społecznym kara bezwzględna winna być prawidłową reakcją organów sprawiedliwości na kolejne popełniane czyny zabronione. W ocenie Sądu jedynie kara bezwzględna w wymiarze orzeczonym przez Sąd spełni swoje cele, tylko ona może nauczyć oskarżonego poszanowania dla porządku prawnego i ustalonych norm prawnych. Brak dostatecznie dotkliwej kary, zamiast korygować osobowość oskarżonego, utwierdziłaby go w poczuciu bezkarności i nieudolności wymiaru sprawiedliwości. Czas spędzony w Zakładzie Karnym pozwoli sprawcy na zastanowienie się nad swoim postępowaniem wyciągnięcie właściwych wniosków na przyszłość.

Sąd na podstawie wymienionych w pkt. V wyroku zwolnił oskarżonego od ponoszenie kosztów postępowania i opłat sądowych. Zasądzenie ich spowodowało by znaczne pogorszenie jego sytuacji majątkowej, gdyż posiada na utrzymaniu troje dzieci, a przecież orzeczona kara spowoduje jego izolację i znacznie zmniejszy niemożność uzyskiwania dochodów.

ZARZĄDZENIE

(...)